

KL KKE-LARS

Av SS-Kriegskorrespondent Knut Schjefstad.

SS-PK. Han het Lars, og tilnavnet fikk han fordi han dro rundt med en klokke som ikke gikk. Det var forresten ikke bare det at den ikke gikk. Det var i det hele tatt en underlig klokke. Jeg har selv sett den. — En kunde se at det en gang hadde vært en reklameklokke av nikkell. Hva den var reklame for var det ikke lenger mulig å oppdage, for tallskiven var blitt skrapet med noe skarpt noe, så en så bare restene av reklametrykket — litt rød og blå farge. Viserne var brukket, og selvfølgelig fantes det ikke noe glass. På selve kassen var forniklingen skallet av, og på enkelte steder hadde rusten bitt seg fast. — Slik var den klokka Lars gikk og bar på. Han hadde den alltid i venstre brystlomme, og var så redd for å miste den at han hadde bunnet den fast med en skorem tredd gjennom knapphullet. Var det noe rart i at vi kalte ham «Klokke-Lars»?

Det var mange som spurte ham hva meningen var, men Lars bare smilte for seg selv. Han måtte døyse atskillig. Vitsene haglet, og Gud vet hvor mange ganger i døgnet han ble spurt om «hvo klokken var slagen». Hvis han var i lune til det svarte han, hvis han ikke holdt kjeft og smilte.

Sent en kveld kom løytnanten inn i bunkeren vår og pratet med oss. Vi hadde nettopp koka «bønnekaffe» og hadde en koselig stund. «No Lars», sa løytnanten smilende, «hva sier klokka di i dag?» Alvorlig som en prest ser Lars på den, — lenge. Så kommer det lungt: «Den sier det er på tide å ta en støttropp, løytnant.»

Det var ingen som lo. Allerm minst løytnanten. Han så for seg flere av karene bli båret forbi, — døde eller hardt såret. I lengere tid hadde vi vært plaget av et par fiendtlige maskingeværer som skjøt på skrå inn i graven til oss. Først for to dager siden hadde våre observatører kunnet fastslå hvor de lå, og hele gårsdagen hadde våre bombekastere vært i virksomhet mot dem. Likevel skjøt de som rasende. Maskingeværredene var antagelig nedgravde pansere. — Det var bare en ting å gjøre. «Du har rett, Lars,» sa løytnanten, reiste seg og gikk.

Neste natt lå vi 30 mann, bevepnet med maskinpistoler, handgranater og sprengladninger og ventet på signal til oppbrudd. Planen var lagt på forhånd. Hver mann visste sin oppgave. I to lag skulde vi snike oss inn på hvert vårt m.g... Først skulde det som lå lettest til angripes av første lag. Og når det andre maskingeværet forandret stilling for å hjelpe det som ble angrepet skulde det andre laget forsøke en overrumpling.

Lydløst som grå skygger gled vi ut i ingenmannsland, ålet oss framover. Hver gang en lyskule freste opp mot natthimmelen lå vi som døde. Spredte maskingeværssalver hvinte over oss. Det var våre egne som skjøt høyt. Å være helt stille vilde vekke mistanke. — Bare vi no ikke lå midt i bolsjevikenes skuddfelt! — Nei, — de lysende projektilene gikk mer til venstre. Jeg tittet på kompasset og prøvde å regne ut hvor langt vi hadde krøpet. 150 m. til no, så vilde vi være inne i dødsvinkelen.

Hvor uendelig lange sekundene var. Knær, hofter og albuer verket. Pulsen slo som en damphammer. — Det kunde ikke være langt igjen no. Jeg skimtet en skygge foran meg og visste det var Lars. Han løftet hånden. Jeg lot albuen gli ut til siden, la hodet på underarmene, — lå stille og stirret. — Det var som vi hadde antatt. En nedgravd panser — —.

Der kom en lyskule — like ved. Så de oss no var vi ferdige. Lyskula freste, dalte, sluktes — intet hendte. — — — Seks, syv minutter lå vi der. De syntes som timer. Jeg så på klokken, gjorde maskinpistolen klar og skrudde sikringen av et par handgranater. Så ble jeg liggende og stirre på sekundviseren..... No? Ja, der braket det løs ved det andre maskingeværet. Handgranater! Maskinpistoler!

Enno et halvt minutt lå vi. — Fram!! Vi styrtet oss fram mot maskingeværredet. Handgranatene suste mot skyteskåret. En fór forbi — en annen traff. Det ble stille derinne. Jeg så Lars gjøre sprengladningen ferdig og nærme seg.....

Den øredøvende eksplosjonen overdøvet de uartikulerte skrikene. — Det «uinntagelige redet» var ikke mer!!!.....

Et grønt rakettlys skar over natthimmelen. — Tilbake — Det var en som bante. — «No som vi var så godt i gang!» — «Vi må tilbake. De setter granatkastere på oss».....

Vi sprang og kastet oss ned, sprang og kastet oss ned. Det var som helvete var løs. Både tunge og lette bombekastere var satt inn. Sten, jord og jern svirret gjennom luften. Foran, bak, på siden falt granatene. Mest bak, gudskjelov. Vi var i utkanten av sperreildområdet.

Flere nedslag like i nærheten kastet meg overende, og jeg følte — visste at noen var truffet.... Som på kommando stoppet de fleste av oss, snudde og søkte. Fra gravene våre kom hjelpemannskap ut.

..... Vi fikk dem inn alle sammen. Blant dem var Lars. Hele venstre siden hans var spekket med splinter som piggene på et pinnsvin. — — —

Jeg besøkte ham på lasarettet, og han smilte da han så meg komme. «Det er bare småtterier,» sa

han. «Mesteparten er bare som nålestikk. Det var bare en som var virkelig voksen.» — «Og hvor fikk du den da?» — Han svarte ikke, men famlet under hodeputen og dro fram den berømte klokka. En granatsplint på en 4—5 cm.s lengde sto skrått gjennom nikkelkassen.

— Jeg sa ikke ett ord, bare tenkte:.... venstre brystlomme..... hvor nær hjertet..... den viser nok riktig likevel den klokka..... at ikke tiden er inne — — —.

«Jeg fikk en gang en pakke hjemmefra,» sa Lars. Han snakket som til seg selv. «Det var vel en av de første pakkene jeg fikk. Blant andre småting fant jeg denne klokka, klønet og ubehjelpelig pakket inn i krøllet grått papir. Jeg sto der med en klump i halsen og så for meg to små, butte barnehender, et par klare, blå øyne og et gullgult brusende hår, — gjentungen min. — Hun vilde også sende noe til far langt, langt borte, og sendte det beste hun visste — det kjæreste leketøy sitt.

..... Jeg har latt gutta tro og tenke hva de vilde. Har båret klokka som en amulett. Og no ser du selv. — Vi skjermes av barnas kjærlighet, tro og tillit.» Han så meg inn i ansiktet med åpne, fuktige øyne. — «Og det er riktig slik. Det er jo for dem og deres framtid vi kjemper.....»

